

SAML Standard Optimization for Use on CoAP-Based Web Servers on Internet of Things

Nima Mollaei¹, Hossein Shirazi^{2*} and Alireza Pourebrahimi³

1- Tehran Jonoub Branch, Islamic Azad University, Tehran, Iran.

2*- Malek Ashtar Industrial University, Tehran, Iran.

3- Tehran Jonoub Branch, Islamic Azad University, Tehran, Iran.

¹Nima.Mollaei@yahoo.com.com, ^{2*}Shirazi@mut.ac.ir, and ³Poorebrahimi@gmail.com

Corresponding author address: Hossein Shirazi, Malek Ashtar Industrial University, Tehran, Iran, Post Code : 47148 – 71167.

Abstract- The use of web services has been increased by IoT technology development and increasing interoperability between objects. IoT web services access control is a challenging problem in IoT environment. Many standards such as SAML has been proposed for authorization and access control in common web services, but it is not possible to use these standards in IoT web services, because IoT resources has constraints in network, memory and process. This article proposed a modified version of SAML standard for using in IoT web services. In proposed changes, CoAP protocol has been chosen as application layer protocol, in order to reduce process time and memory consumption the JSON format has been used, and CBOR has also been used to reduce network traffic. COSE is also used to enhance the security of messages exchange between servers. In comparison of SAML standard, optimized SAML is more appropriate for IoT Web services because of low memory usage and processing time, and consequently, the reduction of the time for providing access in IoT environments.

Keywords- IoT, Access Control, SAML Standard, Modified SAML, CBOR, COSE.

بهینه‌سازی استاندارد SAML برای استفاده در وب‌سرویس‌های مبتنی بر CoAP در اینترنت اشیا

نیما ملایی^۱، حسین شیرازی^{۲*}، علیرضا پورابراهیمی^۳

۱- دانشگاه آزاد اسلامی، واحد تهران جنوب، تهران، ایران

۲*- دانشگاه صنعتی مالک اشتر، تهران، ایران،

۳- دانشگاه آزاد اسلامی، واحد تهران جنوب، تهران، ایران.

¹ Nima.Mollaei@yahoo.com, ^{2*} shirazi@mut.ac.ir, and ³ poorebrahimi@gmail.com

* نشانی نویسنده مسئول: حسین شیرازی، تهران، لویزان، دانشگاه صنعتی مالک اشتر

چکیده- امروزه با گسترش فن آوری اینترنت اشیا و افزایش تعاملات بین اشیا، استفاده از وب‌سرویس‌ها نیز رو به افزایش نهاده است. یکی از چالش‌های موجود در پیاده‌سازی وب‌سرویس‌های اینترنت اشیا کنترل دسترسی در این محیط است. در وب‌سرویس‌های عمومی، استفاده از استانداردهایی مانند SAML برای تعیین مجوز و کنترل دسترسی متداول بوده اما در وب‌سرویس‌های اینترنت اشیا به دلیل محدودیت در شبکه، حافظه و پردازش، امکان استفاده از این نوع استانداردها وجود ندارد. مقاله حاضر تلاش نموده است تا با انجام اصلاحاتی بر روی استاندارد SAML، آن را برای به‌کارگیری در وب‌سرویس‌های اینترنت اشیا بهینه نماید. در تغییرات پیشنهادی، پروتکل CoAP به‌عنوان پروتکل لایه کاربرد انتخاب و به‌منظور کاهش حجم پردازش و حافظه، فرمت JSON، به‌عنوان فرمت نگهداری داده‌ها استفاده گردیده است. برای کاهش بار شبکه نیز از CBOR بهره گرفته شده است. همچنین به‌منظور بالا بردن امنیت پیام‌های ارسالی بین سرویس‌دهنده‌ها از COSE استفاده شده است. مقایسه استاندارد SAML با نمونه اصلاح‌شده آن نشان داد که SAML تغییر یافته به دلیل کاهش میزان حافظه مورد نیاز و زمان پردازش و در نتیجه کاهش مدت زمان ارائه دسترسی برای محیط‌های محدود اینترنت اشیا مناسب است.

واژه‌های کلیدی: اینترنت اشیا، کنترل دسترسی، استاندارد SAML، CBOR، COSE

استفاده از آن در اشیای دارای ظرفیت‌های محدود، عملاً به‌کارگیری آن در اینترنت اشیا با مشکلاتی مواجه است [1]. از این رو روش‌های مبتنی بر REST مورد توجه بسیاری از محققان قرار گرفته است [2]. این روش از ویژگی بدون وضعیت^۱ برخوردار بوده لذا هیچ‌گونه نشستی بین سرویس‌دهنده و سرویس‌گیرنده شکل نگرفته و احراز هویت پایدار نیست. برای رفع این نقیصه از

۱- مقدمه

به‌منظور پیاده‌سازی وب‌سرویس‌ها، معمولاً از دو معماری SOAP و REST استفاده می‌شوند. با وجود آنکه در طراحی‌های مبتنی بر SOAP، اطلاعات امنیتی در متن پیام گنجانده و امنیت مستقل از لایه‌های پایین‌تر (مانند لایه انتقال) است، اما به دلیل سنگینی

CoAP در لایه کاربرد، به منظور کاهش بار پردازنده و حافظه از فرمت CBOR و روش رمزنگاری COSE برای امنیت محتوای بسته‌های مبادله شده استفاده گردیده است.

ساختار مقاله حاضر بدین صورت خواهد بود: در بخش بعد به بررسی موضوعات مرتبط با تعریف اینترنت اشیا و پروتکل CoAP و همچنین کنترل دسترسی در وب سرویس‌های اینترنت اشیا خواهیم پرداخت. در ادامه روش پیشنهادی برای اصلاح استاندارد SAML برای کنترل دسترسی در وب سرویس‌های اینترنت اشیا ارائه شده و در پایان نیز استاندارد SAML با اصلاحات پیشنهادی مقایسه گردیده و نتایج آن از نظر میزان حافظه مورد نیاز، زمان پردازش و همچنین زمان ارائه مجوز دسترسی ارائه گردیده است.

۲- اینترنت اشیا چیست؟

مؤسسات استاندارد و تحقیقات بسیاری وجود دارند که اقدام به ارائه تعاریف اینترنت اشیا نموده‌اند، از جمله آن‌ها می‌توان به انجمن مهندسان برق و الکترونیک (IEEE)، موسسه استانداردهای ارتباطی اروپا (ETSI)، آژانس‌های اختصاصی ملل متحد در حوزه فن‌آوری‌های اطلاعات و ارتباطات (ITU)، انجمن نیروی کار مهندسی اینترنت (IETF)، W3C، NIST و ... اشاره نمود.

شکل ۱: معماری ۳ لایه اینترنت اشیا [9]

در گزارش اختصاصی که توسط انجمن مهندسی برق و الکترونیک (IEEE) در خصوص اینترنت اشیا ارائه شده، این فن‌آوری را به صورت زیر تعریف نموده است [9]:

"شبکه‌ای از آیتم‌ها (که هر یک دارای حسگر تعبیه شده هست) که به اینترنت متصل است."

روش‌هایی مانند HTTP Basic Authentication ، HTTP Digest Authentication استفاده شده است. در هر یک از آن‌ها مشکلات امنیتی مانند injection attack و middleware hijacking وجود داشته [3] یا بدون در نظر گرفتن محدودیت‌های حوزه اینترنت اشیا ارائه گردیده است. از این رو می‌بایست از روشی استفاده شود تا مسئله محدودیت منابع در اینترنت اشیا را نیز در نظر بگیرد. به منظور حل این مسئله، وب سرویس‌های مبتنی بر پروتکل CoAP^۱ ارائه شده است [4]. در این سرویس‌دهنده‌ها پروتکل CoAP به عنوان جایگزین HTTP در لایه کاربرد استفاده شده و از DTLS یا IPsec برای برقراری امنیت در لایه‌های پایین تر استفاده می‌گردد [5].

امنیت فراهم شده توسط پروتکل CoAP شامل احراز هویت، رمزنگاری و یکپارچگی بوده و تعیین و کنترل دسترسی در این پروتکل وجود ندارد. علاوه بر این، در سرویس‌دهنده‌های مبتنی بر CoAP در مواردی که شبکه‌های ارتباطی از پروتکل‌های متفاوت استفاده می‌نمایند و گره‌های مبدأ و مقصد در شبکه‌های مجزا قرار می‌گیرند، برقراری ارتباط امن به دلیل ذخیره‌سازی بسته‌ها در گره‌های میانی مشکل می‌شود [6].

استاندارد SAML^۲ [7]، از طریق امکان اشتراک اطلاعات احراز هویت به ایمن‌سازی سرویس‌دهنده‌ها کمک می‌نماید. در این استاندارد کاربر مجوزهای لازم را از یک مرکز دریافت نموده و از آن برای دسترسی به منابع سرویس‌دهنده استفاده می‌نماید. از آنجاکه این استاندارد مبتنی بر تعدادی استاندارد دیگر مانند XML، SOAP و HTTP است، استفاده از آن برای اشیا یی که دارای محدودیت در پردازنده، حافظه و شبکه می‌باشند مقرون به صرفه نیست. از جمله تلاش‌های صورت گرفته در خصوص انطباق استاندارد SAML با محیط‌های محدود می‌توان به [8] اشاره نمود. نویسندگان این مقاله تلاش نموده‌اند تا با قرار دادن JSON^۴ به جای XML در ساختار این استاندارد از آن در وب سرویس‌های RESTful برای محیط‌های دارای محدودیت پردازشی استفاده نمایند. اما آنچه در این مقاله بدان توجه نشده چالش‌های استفاده از پروتکل HTTP در محیط محدود است.

در مقاله حاضر نیز تلاش شده تا با انجام تغییراتی در استاندارد SAML، آن را برای کنترل دسترسی در لایه کاربرد (پروتکل CoAP به عنوان یک پروتکل سرتاسری) در محیط اینترنت اشیا بهینه نماید. در تغییرات پیشنهادی، علاوه بر استفاده از پروتکل

۲-۲- وب سرویس‌های اینترنت اشیا

وب سرویس‌ها سیستم‌های نرم‌افزاری هستند که به وسیله آن‌ها تعامل ماشین-به-ماشین در سطح شبکه پشتیبانی می‌گردد [10]. در واقع وب سرویس، منبعی محاسباتی است که به منظور تسهیل همکاری بین سیستم‌های شبکه یا اینترنت، با استفاده از پروتکل‌های شبکه و استانداردهای کدگذاری متداول، در دسترس است.

به دلیل محدودیت منابع دستگاه‌ها، پیاده‌سازی وب سرویس‌ها برای تعامل نحوی اشیا یکی از چالش‌های موجود در اینترنت اشیا بوده است. این محدودیت‌ها، ایجاب می‌کند تا از پیام‌های کوتاه و ارتباطات سبک مبتنی بر رخداد استفاده شود. تحقیقات موجود نشان داده است که با استفاده از IPv6 و پروتکل‌هایی مانند 6LowPAN یا CoAP می‌توان وب سرویس‌هایی را برای استفاده در محیط‌های محدود پیاده‌سازی نمود [11] و [12].

۳- کنترل دسترسی در وب سرویس‌های اینترنت اشیا

بر اساس تعریف موجود در RFC2828، کنترل دسترسی به صورت زیر تعریف می‌شود [13]:

"حفاظت از منابع سیستم در مقابل دسترسی‌های غیرمجاز. فرایندی که به وسیله آن استفاده از منابع سیستم بر اساس سیاست‌های امنیتی قاعده‌مند شده و اجازه دسترسی تنها به موجودیت‌ها (کاربران، برنامه‌ها، فرایندها یا سایر سیستم‌ها) بر اساس آن سیاست‌ها داده می‌شود."

یکی از توسعه‌های صورت گرفته در خصوص کنترل دسترسی استفاده از آن در سیستم‌های توزیع شده و پورتال‌های سازمانی است. نمونه آن را می‌توان در Google یا Facebook مشاهده نمود [14]. زمانی که شما در یکی از برنامه‌های کاربردی مبتنی بر این سایت‌ها وارد می‌شوید، برای استفاده از سایر برنامه‌ها از شما نام کاربری و رمز عبور پرسیده نمی‌شود. به این ایده ثبت نام منفرد^۲ (SSO) گفته می‌شود. مزیت اصلی استفاده از این روش کاربرپسند بودن آن است.

چندین راه‌حل برای پیاده‌سازی SSO ارائه شده است که می‌توان به SAML [7]، OAuth [15] و OpenID [16] اشاره نمود.

تمرکز این مقاله بر روی استفاده از استاندارد SAML برای به‌کارگیری در سرویس‌دهنده‌های اینترنت اشیا است.

بر اساس معماری IEEE P2413، اینترنت اشیا از ۳ لایه تشکیل شده است [9]: الف) لایه کاربرد، ب) لایه شبکه که برای انتقال داده استفاده شده است و ج) لایه حسگر که وظیفه جمع‌آوری داده از محیط را به عهده دارد (شکل ۱).

۲-۱- معرفی پروتکل CoAP

این پروتکل که یکی از پروتکل‌های لایه کاربرد در اینترنت اشیا است، توسط گروه CoRE^۵ برای نرم‌افزارهای کاربردی اینترنت اشیا ارائه گردیده است [5]. CoAP یک پروتکل انتقال وب مشابه HTTP و بر مبنای REST^۶ است.

برخلاف HTTP که از TCP برای ارتباط استفاده می‌نماید، پروتکل CoAP از UDP که برای کاربردهای اینترنت اشیا، مناسب‌تر است استفاده می‌نماید [9].

هدف CoAP توانا نمودن دستگاه‌های کوچک با قابلیت‌های پردازشی، حافظه و ارتباط ضعیف باهدف انجام تعاملات مبتنی بر RESTful است.

CoAP نیز همانند HTTP از متدهای POST, PUT, GET و DELETE برای عملیات ایجاد، بازیابی، به‌روزرسانی و حذف استفاده می‌نماید. برای نمونه متد GET می‌تواند برای پرسیدن دما از کلاینت استفاده شود. کلاینت در صورت وجود، دما را برمی‌گرداند در غیر این صورت با استفاده از کد وضعیتی که نشان‌دهنده عدم وجود داده درخواست شده است، به سرور پاسخ می‌دهد. CoAP از یک فرمت ساده و کوچک برای کد کردن پیام استفاده می‌کند. اولین قسمت (که ثابت نیز است) ۴ بایت سرآیند پیام است. و سپس مقدار توکن به طول صفر تا ۸ بایت می‌تواند اضافه شود. مقدار توکن به درخواست و پاسخ وابسته است. آپشن و سربار فیلدهای انتخابی بعدی است. یک پیام CoAP معمولاً بین ۱۰ تا ۲۰ بایت است. فرمت بسته CoAP در شکل ۲ نمایش داده شده است [5].

0				1				2				3																											
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9
Ver				T				OC				Code				MessageID																							
Option (if any)....																																							
Payload (if any)....																																							

شکل ۲: ساختار بسته CoAP [5]

۱-۳- کنترل دسترسی با استفاده از استاندارد SAML

استاندارد SAML در سال ۲۰۰۱ معرفی و در سال ۲۰۰۵ دومین نسخه از آن ارائه گردید. این استاندارد احراز هویت و تعیین مجوز را باهم انجام می‌دهد. در این استاندارد یک سرویس‌دهنده (SP) وجود دارد که در واقع وب‌سرویس است که کاربر تلاش می‌کند تا به منابع آن دسترسی یابد. همچنین یک فراهم‌کننده مشخصه (IdP) نیز وجود دارد که مشخصات کاربران و مجوزهای آنان را نگهداری می‌نماید.

یکی دیگر از موجودیت‌های مورد استفاده در SAML، ادعا^۱ است که به صورت یک فایل XML نگهداری می‌شود، این فایل شامل عباراتی درباره احراز هویت، مجوز یا ویژگی‌های کاربر است.

۲-۳- معرفی فرمت‌های نگهداری و تبادل داده در وب‌سرویس‌ها

یکی از فرمت‌های معمول برای تبادل پیام در سطح لایه کاربرد، فرمت XML است. این فرمت که برای انسان و ماشین قابل‌درک است، دارای قابلیت فشرده‌سازی، امضا و رمزنگاری نیز هست. لذا از آن برای تبادل پیام‌ها در بین وب‌سرویس‌ها نیز استفاده می‌شود. (مانند استاندارد SAML که از این فرمت برای نگهداری و تبادل پیام استفاده می‌نماید) از آنجاکه سرویس‌دهنده‌های اینترنت اشیا دارای محدودیت منابع پردازشی و حافظه می‌باشند، یافتن فرمت‌های جایگزین می‌تواند به استفاده بهینه از منابع آن‌ها کمک شایانی نماید.

در زیر برخی از فرمت‌های مشابه که قابلیت جایگزینی با XML را دارند معرفی گردیده است.

۳-۳- فرمت JSON

فرمت JSON یک فرمت تبادل داده سبک است. این فرمت برای انسان قابل‌درک بوده و همچنین برای ماشین نیز قابل‌تجزیه و تولید است. فرمت JSON، دارای ساختار متنی بوده و مستقل از زبان است، اما زبان‌های برنامه‌نویسی بسیاری (مانند c, java, Perl, JavaScript, Paytoon و ...) از آن پشتیبانی می‌نمایند.

JSON بر مبنای قواعد مجموعه از زوج‌های "نام- مقدار" و همچنین یک لیست مرتب از مقادیر تعریف شده است.

۴-۳- مقایسه XML و JSON

معمولاً به دلیل سادگی JSON از آن به‌عنوان جایگزین XML استفاده می‌نمایند. هر دو زبان XML و JSON خود تعریف هستند. یعنی فهمیدن و خواندن آن‌ها برای انسان قابل‌درک است. هر دو از ساختار سلسله مراتبی برای ذخیره اطلاعات استفاده می‌کنند. هر دو فرمت توسط زبان‌های برنامه‌نویسی مختلف قابل‌خواندن هستند.

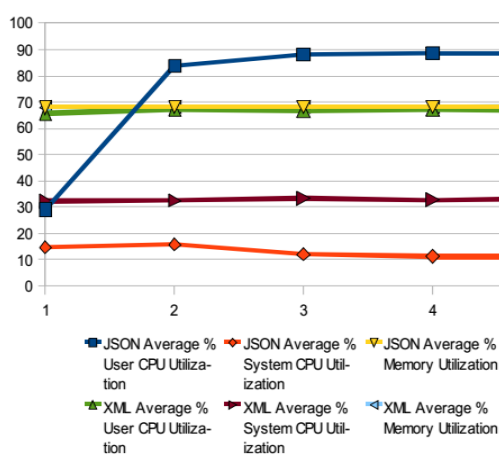
در کنار شباهت‌هایی که در بالا ذکر شد، این دو فرمت دارای اختلافاتی نیز هستند. در زیر به مهم‌ترین آن‌ها اشاره می‌نماییم.

اختلافات ظاهری XML و JSON

یکی از بارزترین اختلافات ظاهری بین JSON و XML، ساختار آن‌ها است. XML دارای ساختاری درختواره بوده درحالی‌که JSON از زوج مرتب "کلید-مقدار" در ساختار خود استفاده می‌نماید در JSON، برخلاف XML نمی‌توان توضیحات درج نمود.

تفاوت‌های کمی بین XML و JSON

عموماً JSON در مقایسه با XML برای انتقال داده از طریق شبکه سریع‌تر است. همچنین به‌صورت میانگین زمان تجزیه JSON حدود ۲۴ تا ۳۴ درصد سریع‌تر از XML، برآورد گردید [17]. بر اساس مطالعه موردی صورت گرفته در [18] در زمینه مقایسه فرمت‌های XML و JSON، میانگین بهره‌وری حافظه و پردازشگر در فرمت JSON بهتر از XML است (شکل ۳).

شکل ۳: مقایسه بهره‌وری حافظه و پردازشگر در فرمت‌های JSON و XML [18]

۳-۵- معرفی فرمت‌های CBOR و COSE

فرمت CBOR [19]، نمایش کدگذاری شده فرمت JSON به صورت خلاصه و کوتاه است. با این تفاوت که JSON دارای قالبی متنی و قابل خواندن بوده اما CBOR برای انسان قابل فهم نیست. از آنجاکه یکی از ویژگی‌های این فرمت کوتاه بودن طول پیام است استفاده از آن را برای شبکه‌های محدود منطقی می‌نماید.

فرمت JSON دارای استاندارد پرکاربرد و بسیار ساده است. این استاندارد مبتنی بر متن است. از آنجاکه کاربردهای اینترنت اشیا، در تعاملات بین ماشین‌ها بوده و کمتر به دخالت انسان نیاز است، بهتر است که از استانداردهای باینری و غیر متنی استفاده شود. استانداردهای دیگری مانند BSON نیز برای کدگذاری متون JSON ارائه شده‌اند اما بسیاری از آن‌ها به دلیل سنگینی و پیچیدگی بالا قابل استفاده در محیط‌های محدود و اینترنت اشیا نمی‌باشند.

از آنجاکه فرمت‌های JSON و CBOR (بعد از خروج از حالت گذشته) به صورت متن ساده قابل مشاهده بوده، بنابراین امکان دست‌کاری داده‌های موجود متصور است. بنابراین استفاده از فرمتی که بتواند ویژگی‌های فرمت‌های یادشده را حفظ نموده و در عین حال محرمانگی و یکپارچگی را نیز به همراه داشته باشد، ضروری است.

فرمت COSE^۴ [20] با دارا بودن ویژگی‌های بالا، با استفاده از فرمت CBOR محتوا را بازنمایی نموده و از عملیات رمزنگاری بر روی محتوای JSON پشتیبانی می‌نماید. داده شامل یک شی CBOR با آرایه‌ای از بعدهایی از داده و محتوای رمزنگاری شده است.

- اولین بعد در این ارائه بنام فیلد حفاظت‌شده^۱ شناخته می‌شود. این فیلد شامل اطلاعاتی است که می‌بایست به وسیله فرایندهای رمزنگاری محافظت شود. این فیلد همیشه وجود دارد.
- بعد دوم، فیلد حفاظت نشده بوده و حاوی اطلاعاتی است که نیازی به محافظت ندارند.
- سومین بعد، محتوای پیام است. این محتوا نتیجه نوع داده و رمزنگاری استفاده شده، است.

۴- تغییرات پیشنهادی بر روی SAML برای کنترل

دسترسی در وب سرویس‌های اینترنت اشیا

در استاندارد SAML پیشنهاد می‌شود تا تصمیمات اصلی مجوزهای دسترسی در یک نود با محدودیت کمتر که بنام سرور احراز هویت شناخته شده، سپرده شود. به عبارت دیگر، انجام تعیین مجوز می‌بایست در محیط‌های مطمئنی که سرویس‌دهنده منبع با آن ارتباط دارد، انجام شود و بهتر است که تا حد ممکن به منبع نزدیک باشد.

به منظور انتقال تصمیمات تعیین دسترسی از سرور تعیین مجوز به دستگاهی که کنترل دسترسی در مورد آن انجام می‌شود، از موجودیتی بانام ادعای مجوز^{۱۱} استفاده می‌نماید. نمونه‌های متعددی از ادعاهای مجوز برای استاندارد مشابه (استاندارد SAML) ارائه شده است.

به منظور نگهداری و تبادل ادعاهای SAML تولیدشده در سرورهای مشخصه و سرویس‌دهنده، از استاندارد XML استفاده می‌شود. در این مقاله پیشنهاد می‌گردد تا به جای فرمت XML از JSON به عنوان فرمت تبادل ادعاها استفاده گردد. مزیت استفاده از این فرمت، علاوه بر کم شدن حجم داده ارسالی، پردازش را در سرویس‌دهنده اینترنت اشیا کاهش می‌دهد.

به منظور کاهش بار ترافیکی شبکه، می‌توان بسته‌های تهیه شده با فرمت JSON را نیز کوتاه‌تر نمود. بدین معنی که با استفاده از CBOR می‌توان طول بسته‌های ایجادشده با فرمت JSON را کوتاه‌تر کرده و آن را از طریق شبکه ارسال نمود.

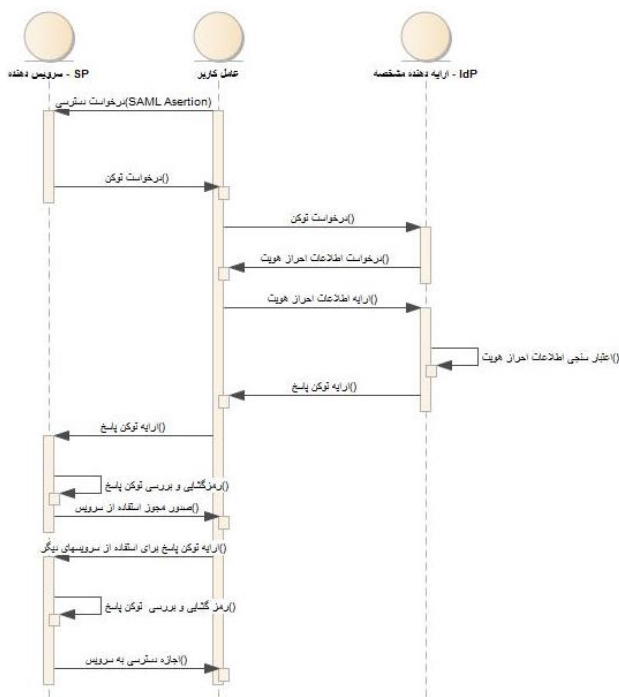
سایر مراحل همانند روش ارائه شده در نسخه استاندارد SMAL ویرایش دوم [7] است. تفاوت‌های اساسی روش پیشنهادی با روش موجود در استاندارد SAML، به شرح زیر است:

- ۱- جایگزینی پروتکل HTTP با پروتکل CoAP
- ۲- استفاده از فرمت JSON در ذخیره و پردازش داده‌ها
- ۳- استفاده از فرمت‌های CBOR و COSE برای تبادل پیام

۴-۱- پیاده‌سازی SAML اصلاح شده

برای پیاده‌سازی روش پیشنهادی، از زبان جاوا و از کتابخانه Californium [21] به عنوان کتابخانه پروتکل CoAP استفاده شده است. برای پیاده‌سازی این روش، ابتدا دو سرویس‌دهنده وب با

درخواست رمز شده (با استفاده از کلید عمومی ارائه‌دهنده مشخصه) حاوی مشخصه کاربر (یا برنامه کاربردی) درخواست‌کننده که به منبع نیاز دارد و منبع مورد درخواست را به منظور تعیین مجوز به ارائه‌دهنده مشخصه (IdP) ارسال می‌نماید. ارائه‌دهنده مشخصه، پس از دریافت درخواست، آن را با استفاده از کلید عمومی خود رمزگشایی نموده و سپس کاربر و منبع درخواست شده را از نظر مجوزهای دسترسی بررسی می‌نماید. بعد از موفقیت در رمزگشایی و چک‌های ضروری، ارائه‌دهنده مشخصه، درخواست اطلاعات تکمیلی (در قالب توکن‌های دسترسی) از کاربر می‌نماید. پس از موفقیت در این مرحله، ارائه‌دهنده مشخصه، پاسخ مناسب را در قالب ادعای مجوز (بر اساس ساختار نمایش داده شده در شکل ۴) به سرویس‌دهنده برمی‌گرداند. این پاسخ با استفاده از کلید ارائه‌دهنده مشخصه، رمز شده است. مصرف‌کننده این پاسخ می‌تواند آن را برای دسترسی به سرویس‌دهنده‌های دیگری که از این ارائه‌دهنده مشخصه، استفاده می‌نمایند، به کارگیرد. نمودار توالی این روش در شکل ۵ ارائه شده است.

شکل ۵: نمودار توالی برای کنترل دسترسی در SAML اصلاح‌شده

استفاده از پروتکل CoAP راه‌اندازی گردید. سپس یک کلاینت نیز با استفاده از این پروتکل در شبکه قرار گرفت.

قبل از هر چیز، ارائه‌دهنده سرویس مشخصه (IdP) یک جفت کلید عمومی-خصوص برای توزیع بین وب‌سرویس‌هایی که مشترک آن هستند، می‌سازد. چگونگی ساخت انتقال آن در حوزه این تحقیق نبوده لذا به صورت پیش‌فرض در ارائه‌دهنده مشخصه (IdP) و مشترکانش قرار گرفته است.

زمانی که کلاینت می‌خواهد با سرویس‌دهنده ارتباط برقرار نماید، با استفاده از کلید عمومی سرویس‌دهنده، درخواست خود را رمز می‌نماید. پیام ارسال شده که در قالب CBOR ارسال می‌شود، حاوی اطلاعاتی مانند: نام کلاینت، ادعای مجوز (پاسخ SAML که قبلاً توسط IdP برای کلاینت تخصیص داده شده است)، مشخصه کاربر و ... است (شکل ۴). در موارد زیر اجازه دسترسی به منابع موردنیاز کلاینت در سرویس‌دهنده فراهم نمی‌گردد:

- ۱- سرویس‌دهنده پارامترهای موردنیاز ادعای مجوز را پیدا نکند.
- ۲- نتواند ادعای مجوز دریافت شده را رمزگشایی نماید. (رمزگشایی در دو مقطع انجام می‌گیرد، یک مرحله رمزگشایی کل پیام و مرحله دوم، رمزگشایی بخش‌هایی از پیام که با استفاده از COSE رمز شده است)
- ۳- ادعای مجوز، مربوط به کلاینت موردنظر نباشد.

Assertion
ClientID
Issuer
Subject
NotBefore
NorAfter
AccessScope
Signature

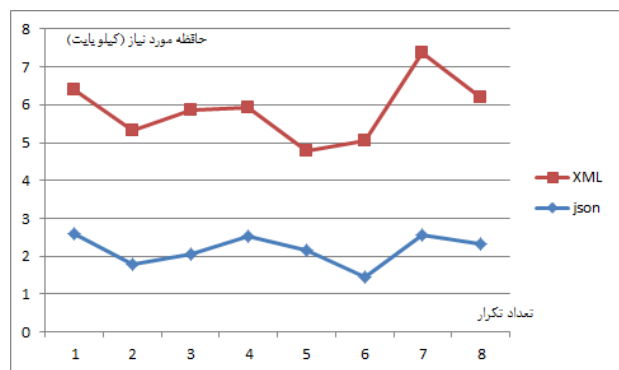
شکل ۴: ساختار ادعای مجوز در اصلاحات پیشنهادی

در صورتی که سرویس‌دهنده تشخیص دهد که اجازه دسترسی به منبع درخواست شده برای کلاینت وجود ندارد، سرویس‌دهنده یک

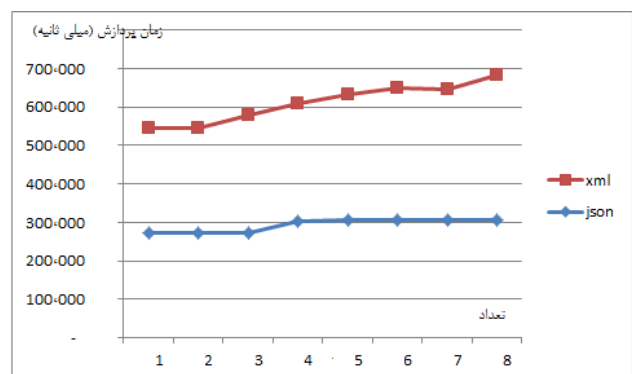
۵- بررسی نتایج و ارزیابی اصلاحات پیشنهادی

همان‌گونه که قبلاً اشاره گردید، تلاش این مقاله بر انجام تغییراتی بر روی استاندارد SAML باهدف به‌کارگیری آن در محیط‌های محدود اینترنت اشیا است. لذا ارزیابی صورت گرفته بر روی به‌کارگیری این استاندارد در محیط‌هایی که از نظر میزان حافظه و قدرت پردازش و شبکه دارای محدودیت می‌باشند، خواهد بود.

در این بخش در ابتدا به مقایسه میزان حافظه موردنیاز و مدت‌زمان پردازش بسته‌های ارسالی پرداخته و سپس به بررسی شبکه موردنیاز برای SAML اصلاح‌شده خواهیم پرداخت.

شکل ۶: مقایسه میزان حافظه موردنیاز برحسب کیلوبایت برای پردازش بسته‌های ارسالی برحسب کیلوبایت

شکل ۷: مقایسه مدت‌زمان پردازش بسته‌های ارسالی بین کاربر و ارائه‌دهنده مشخصه برحسب میلی ثانیه

۵-۱- بررسی میزان حافظه و مدت‌زمان پردازش

به‌منظور بررسی میزان حافظه مورداستفاده و همچنین مدت‌زمان پردازش بسته‌های مبادله شده از شبیه‌ساز " Californium (Cf) " CoAP framework [21] بر روی یک ماشین مجازی با 4GB حافظه و ۲ پردازشگر 2.5GHz و سیستم‌عامل Ubuntu 12، در دو حالت زیر استفاده شده است.

- در حالت اول بسته‌هایی با فرمت XML که با استفاده از پروتکل CoAP بین کاربر و ارائه‌دهنده مشخصه مبادله می‌گردد.

- در روش دوم از همان بستر استفاده نموده و از بسته‌هایی با فرمت JSON (معادل بسته‌های XML) استفاده شده است.

برای انجام مقایسه سناریوی زیر به تعداد ۵۰ بار تکرار و میانگین نتایج حاصله محاسبه گردید:

۱- تعداد ۸ فایل حاوی ادعاهای SAML با دو فرمت JSON و XML ایجاد می‌گردد.

۲- با استفاده از شبیه‌ساز Californium از سمت سرویس‌گیرنده به سرویس‌دهنده‌ها ارسال گردید.

۳- زمان پردازش و میزان حافظه مورداستفاده محاسبه گردید.

نتایج به‌دست‌آمده در شکل ۶ (میزان حافظه مورداستفاده برحسب بایت) و شکل ۷ (مدت‌زمان پردازش برحسب میلی‌ثانیه) نشان داده شده است. قابل‌ذکر است که علت رفتار زیگزاگی به دلیل انجام آزمون به تعداد زیاد و با طول‌های افزاینده و میانگین‌گیری نتایج حاصله است.

همان‌گونه که در شکل‌های ۶ و ۷ مشاهده می‌گردد، با انتخاب فرمت JSON در بسته‌های ارسالی، مدت‌زمان پردازش و همچنین میزان حافظه موردنیاز در مقایسه با ادعاهای با فرمت XML، کاهش قابل‌توجهی حاصل شده و این موضوع می‌تواند در شبکه‌های محدود اینترنت اشیا بسیار حائز اهمیت باشد.

توضیح: ضریب ۶ برای T_{Send} نشان‌دهنده تعداد دفعات ارسال پیام بین سرویس‌دهنده، ارائه‌دهنده مشخصه و سرویس‌گیرنده است. مجموع زمان موردنیاز برای ارائه سرویس به کلیه درخواست‌های یک درخواست‌کننده:

$$T_{all} = ((6 \times T_{Send}) + T_{Sp,Assert} + T_{Chnge} + (N - 1) (T_{Send} + T_{Sp,Assert})) \quad (2)$$

$$T_{all} = (N - 5) + N \times (T_{Send} + T_{Sp,Assert})$$

همان‌گونه که مشاهده می‌گردد، مجموع کل زمان موردنیاز برای اعطای دسترسی، به زمان انتقال پیام از سرویس‌گیرنده به سرویس‌دهنده و همچنین به مدت‌زمان پردازش بسته‌های ارسالی به سرویس‌دهنده وابسته است. که با توجه به نتایج ارائه‌شده در بخش قبل، می‌توان نتیجه گرفت که مدت‌زمان اعطای دسترسی به سرویس‌گیرنده در اینترنت اشیا با اصلاح صورت گرفته در استاندارد SAML، کاهش خواهد یافت.

در صورتی که چند درخواست‌کننده سرویس (M) از منابع یک سرویس تقاضای استفاده نمایند، مجموع زمان موردنیاز برای ارائه سرویس به کلیه درخواست‌ها به صورت زیر است:

$$\sum_{i=1}^M [(N - 5) + N \times T_{Sp,Assert} + T_{Chnge}] \quad (3)$$

همان‌گونه که در فرمول (۳) مشاهده می‌گردد، مجموع زمان موردنیاز برای ارائه مجوز به یک درخواست‌کننده به تعداد سرویس‌دهنده‌ها رابطه مستقیم داشته و به‌ازای هر سرویس‌دهنده نیز مقدار ثابت سربار شبکه ایجاد می‌گردد.

بعلاوه بر اساس فرمول (۳)، یکی از پارامترهای مؤثر بر روی زمان کلی ارائه مجوز، $T_{Sp,Assert}$ است که با توجه به جایگزینی فرمت JSON به جای XML زمان موردنیاز برای پردازش پیام‌های دریافتی در سرویس‌دهنده و سرویس‌گیرنده به میزان قابل‌توجهی کاهش خواهد یافت.

از سوی دیگر استفاده از فرمت کد شده CBOR یا فرمت COSE برای تبادل پیام بین سرویس‌دهنده و ارائه‌دهنده مشخصه، به دلیل حجم پایین آن‌ها نسبت به حجم پیام‌های با فرمت XML، حجم بسیار پایینی از ترافیک شبکه را به خود اختصاص خواهد داد.

۵-۲- مقایسه زمان ارائه دسترسی

به منظور مقایسه زمان ارائه دسترسی برای استاندارد SAML و اصلاح‌شده آن، از طریق دو سناریوی زیر اقدام به آزمودن آن می‌نماییم:

۱- آزمودن کنترل دسترسی بر اساس روش پیشنهادی برای کلاینت‌هایی که دارای "مجوز دسترسی معتبر" می‌باشند.

۲- آزمودن کنترل دسترسی برای کلاینت‌هایی که هم‌اکنون فاقد "مجوز دسترسی معتبر" می‌باشند.

در زیر به تشریح هر یک از سناریوها و ارزیابی نتایج حاصله می‌پردازیم.

بدون در نظر گرفتن وضعیت کلاینت‌ها، متغیرهای زیر در ارزیابی مشارکت خواهند داشت:

T_{Send} : زمان موردنیاز برای انتقال پیام از سرویس‌گیرنده (SR_i) به سرویس‌دهنده (SP) و همچنین بین سرویس‌دهنده و ارائه‌دهنده مشخصه (IdP). در اینجا زمان‌های موردنیاز برابر فرض شده و از تأخیر شبکه صرف‌نظر می‌گردد.

$T_{Sp,Assert}$: زمان موردنیاز برای اعتبار سنجی مجوز دسترسی (توکن پاسخ) درخواست‌کننده سرویس در سرویس‌دهنده.

T_{Chnge} : زمان موردنیاز برای دریافت اطلاعات هویتی از کاربر و اعتبار سنجی آن

N: حداکثر تعداد درخواست سرویسی که می‌تواند توسط یک درخواست‌کننده سرویسی (SR_i) ایجاد شود.

M: حداکثر تعداد درخواست‌کنندگان سرویس که می‌توانند برای یک منبع درخواست ایجاد نمایند.

T_{all} : مجموع کل زمان موردنیاز برای اعطای دسترسی به همه درخواست‌کنندگان سرویسی که می‌تواند تعریف شود.

TSR_i : مجموع زمان موردنیاز برای خدمت‌دهی به یک درخواست سرویس از یک سرویس‌دهنده SR_i

مجموع زمان موردنیاز برای ارائه سرویس به یک درخواست‌کننده به صورت زیر است:

$$TSR_i = ((6 \times T_{Send}) + T_{Sp,Assert} + T_{Chnge}) \quad (1)$$

- [3] Jo. Juyeon, Kim. Yoohwan, and Lee Sungchul, "Mindmetrics: Identifying users without their login IDs," in *IEEE International Conference on Systems, Man and Cybernetics (SMC)*, 2014, pp. 2121 - 2126.
- [4] Matthias Kovatsch, Martin Lanter, and Zach Shelby, "Californium: Scalable Cloud Services for the Internet of Things with CoAP," in *4th International Conference on the Internet of Things (IoT 2014)*, 2014.
- [5] Z. Shelby, K. Hartke, C. Bormann, and B. Frank, "Constrained Application Protocol (CoAP). draft-ietf-core-coap-12," 2012.
- [6] Mahdi Aiash, "Security Analysis of the Constrained Application Protocol in the Internet of Things," , 2013.
- [7] OASIS. (2008, March) OASIS. [Online]. www.oasis-open.org/committees/download.php/27819/ssstc-saml-tech-overview-2.0-cd-02.pdf
- [8] M. Ali, T. S. Sobh, and S. EL-Gamal, "Identity Management: Lightweight SAML for Less Processing Power," *I.J. Information Technology and Computer Science*, pp. 42-49, 2015.
- [9] IEEE Internet Initiative, "Towards a definition of the Internet of Things (IoT)," 2015.
- [10] D. Booth et al. (2004) Web Services Architecture. [Online]. <http://www.w3.org/TR/2004/NOTE-ws-arch-20040211/>
- [11] G Moritz, F. Golasowski, and D Timmermann, "A Lightweight SOAP over CoAP Transport Binding for Resource Constraint Networks," in *Eighth IEEE International Conference on Mobile Ad-Hoc and Sensor Systems*, 2011, pp. 861 - 867.
- [12] B. Negasha, A. Rahmani, T Westerlunda, P. Liljeberg, and H. Tenhunena, "LISA: Lightweight Internet of Things Service Bus Architecture ," in *The 6th International Conference on Ambient Systems, Networks and Technologies* , 2015.
- [13] R. Shirey. (2010) Network Working Group. [Online]. <https://www.ietf.org/rfc/rfc2828.txt>
- [14] Yinzhi Cao et al., "Protecting Web-Based Single Sign-on Protocols against Relying Party Impersonation Attacks through a Dedicated Bi-

نکته مهم و قابل توجه در استفاده از SAML اصلاح شده، محدودیت‌های به وجود آمده بر روی پروتکل SAML به دلیل جایگزین پروتکل HTTP و فرمت XML و همچنین روش کدگذاری و رمزنگاری است. این موضوع باعث کاهش طول بسته ادعای مبادله شده و همچنین به کارگیری الگوریتم‌های رمزنگاری محدود و سبک‌تر بجای الگوریتم‌های پیچیده مورد استفاده در XML، می‌گردد. همچنین همان گونه که در مقدمه مقاله نیز به آن اشاره گردید، استفاده از پروتکل CoAP در لایه کاربرد باعث الزام استفاده از IPSec یا DTLS در لایه‌های پایین تر می‌گردد. این مسائل علیرغم انطباق با محدودیت‌های موجود در اینترنت اشیا، می‌بایست در زمان به کارگیری آن مورد توجه استفاده کنندگان قرار گیرد.

۶- نتیجه‌گیری

در این مقاله تلاش گردیده تا با انجام اصلاحاتی بر روی استاندارد SAML، از آن در ارائه دسترسی در وب سرویس‌های محدود اینترنت اشیا که با پروتکل CoAP پیاده‌سازی شده‌اند، استفاده نماید. برای رسیدن به این هدف علاوه بر تغییر در پروتکل لایه کاربرد از HTTP به CoAP، و جایگزینی JSON بجای XML از فرمت COSE نیز استفاده گردید. به منظور بررسی عملکرد نمونه تغییر یافته‌ی SAML، آن را با استاندارد SAML پایه از نظر میزان حافظه مورد نیاز و مدت زمان پردازش و در نهایت از نظر مدت زمان اعطای دسترسی مورد مقایسه قرار دادیم. نتیجه آزمون صورت گرفته بهبود عملکرد در پارامترهای زمان پردازش و میزان حافظه مورد نیاز و همچنین مدت زمان ارائه دسترسی را نشان داد.

مراجع

- [1] T Aihkisalo, "Latencies of Service Invocation and Processing of the REST and SOAP Web Service Interfaces," in *IEEE Eighth World Congress on Services*, 2012, pp. 100-107.
- [2] Hiro Gabriel, Cerqueira Ferreira, and Edna Dias Canedo, "IoT Architecture to Enable Intercommunication Through REST API and U PnP Using IP, ZigBee and Arduino," in *1st International Workshop on Internet of Things Communications and Technologies (IoT'13)*, 2013, pp. 53 – 60.

⁶ Representational State Transfer

⁷ single sign-on (SSO)

⁸ Assertion

⁹ CBOR Object Signing and Encryption

¹⁰ the protected field

¹¹ Authorization Assertion

directional Authenticated Secure Channel," in *Research in Attacks, Intrusions and Defenses.*: Springer International Publishing , 2014, pp. 276-298.

[15] D. Hardt. (2012) Internet Engineering Task Force (IETF). [Online].

<https://datatracker.ietf.org/doc/rfc6749/>

[16] Kohlar.F and Schwenk.J Sovis.P, "Security analysis of OpenID," in *Proceedings of the Securing Electronic Business Processes-Highlights of the Information Security Solutions Europe 2010 Conference*, 2010.

[17] P. Wang, X. Wu, and H. Yang, "Analysis of the efficiency of data transmission format based on Ajax applications," in *International Conference of Information Technology, Computer Engineering and Management Sciences*, 2011, pp. 265-268.

[18] N. Nurseitov, M. Paulson, and P. Reynol, "Comparison of JSON and XML Data Interchange Formats: A Case Study," in *Computers and Their Applications in Industry and Engineering*, 2009.

[19] C. Bormann and P. Hoffman. (2013) RFC 7049 Internet Engineering Task Force. [Online].

<https://tools.ietf.org/html/rfc7049>

[20] J. Schaad. (2016, Jan.) CBOR Object Signing and Encryption (COSE). [Online].

<https://tools.ietf.org/id/draft-ietf-cose-msg-24.txt>

[21] The Eclipse Foundation. (2014) Californium (Cf) CoAP framework. [Online].

<https://www.eclipse.org/californium/>

زیرنویس‌ها:

¹ StateLess

² Constrained Application Protocol

³ Security Assertion Markup Language

⁴ JavaScript Object Notation

⁵ IETF Constrained RESTful Environments (CoRE) working group